Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
J. KOKOTT
fremsat den 23. april 2015 [1]

Sag C-21/14 P

Europa-Kommissionen
mod

Rusal Armenal

»Appel — dumping — import af visse typer folie af aluminium med oprindelse i Armenien, Brasilien og Kina — artikel 2, stk. 7, i forordning (EF) nr. 384/96 — forenelighed med antidumpingaftalen — artikel 277 TEUF«

I – **Indledning**

1. Med den foreliggende appel anfægter Europa-Kommissionen Rettens dom af 5. november 2013 [2], hvorved denne annullerede en antidumpingforordning (herefter »den omtvistede forordning«) [3], for så vidt som den vedrører den armenske virksomhed Rusal Armenal ZAO.

2. Kommissionen har i denne forbindelse især anfægtet Rettens vurdering af, at en bestemmelse i grundforordningen [4], som den omtvistede forordning bygger på, efter Armeniens tiltrædelse af WTO i 2003 ikke længere er forenelig med regelsættet for den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (herefter »GATT«) [5], hvilket i sidste ende medfører, at den omtvistede forordning er ugyldig [6].

3. Den foreliggende sag giver Domstolen lejlighed til at undersøge spørgsmålet om og i givet fald under hvilke forudsætninger, der skal tages højde for bestemmelser i GATT-regelsættet ved anvendelsen af EU-retlige bestemmelser.

1 — Originalsprog: tysk.

2 — Dom Rusal Armenal mod Rådet (T-512/09, EU:T:2013:571, herefter »den anfægtede dom«).

3 — Det drejede sig konkret om Rådets forordning (EF) nr. 925/2009 af 24.9.2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold på importen af visse typer folie af aluminium med oprindelse i Armenien, Brasilien og Folkerepublikken Kina (EUT L 262, s. 1).

4 — Det drejede sig konkret om Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22.12.1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 56, s. 1), med senere ændringer (senere erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51, berigtiget i EUT 2010 L 7, s. 22)).

5 — Den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (EUT 1994 L 336, s. 11).

6 — Jf. præmis 59 i den anfægtede dom.

II – **Retsgrundlag**

A – *GATT-regelsættet*

4. GATT-regelsættet indeholder detaljerede regler for begrebet dumping og for beregning af varens normalværdi.

5. Der er tale om dumping, hvis et lands varer bringes i handelen i et andet land til en pris, der er lavere end »varens normale pris«.

6. I denne forbindelse sondres der ved beregningen af varens normale værdi mellem, om der er mulighed for fri prisdannelse i indlandet i det pågældende eksportland eller ej. Principielt er det varens pris i indlandet, der er afgørende for varens værdi. Hvis imidlertid alle priser i indlandet i eksportlandet fastsættes af staten, eller hvis der foreligger et monopol i indlandet, kan det være nødvendigt at beregne den eksporterede vares normale pris ud fra andre faktorer.

7. Artikel VI, stk. 1, i tillæg I til GATT 1994 bestemmer:

»De kontraherende stater anerkender, at dumping, hvor et lands varer bringes i handelen i et andet land til en lavere pris end varens normale værdi, må fordømmes [...] En vare [anses] for at være indført på markedet i et importerende land til en pris, der er lavere end dens normale værdi, såfremt prisen på den fra et land til et andet udførte vare

a) er mindre end den tilsvarende pris for samme vare i den sædvanlige handel, når den er bestemt til forbrug i det eksporterende land, [...]«

8. I anden tillægsbestemmelse til stk. 1 i GATT's artikel VI, der er indeholdt i tillæg I hertil, præciseres:

»Det erkendes, at der i tilfælde af indførsel fra et land, der har et fuldstændigt eller i det væsentlige fuldstændigt monopol på sin handel, og hvor alle indenlandske priser fastsættes af staten, kan forekomme særlige vanskeligheder ved afgørelsen af, om man [...] er i stand til at sammenligne priserne, og i sådanne tilfælde kan importerende kontraherende parter finde det nødvendigt at tage den mulighed i betragtning, at en nøjagtig sammenligning med indenlandske priser i et sådant land ikke altid vil være hensigtsmæssig.«

9. Artikel 1 i aftale om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (herefter: antidumpingaftalen)[7] bestemmer herom:

»Antidumpingforanstaltninger anvendes kun under de omstændigheder, der er omhandlet i artikel VI i GATT 1994, og på grundlag af undersøgelser, der er indledt og gennemført i overensstemmelse med bestemmelserne i denne aftale. Følgende bestemmelser gælder for anvendelsen af artikel VI i GATT 1994, for så vidt der træffes foranstaltninger i henhold til antidumpinglovgivning eller -bestemmelser.«

10. Artikel 2 i den nævnte aftale indeholder nærmere regler for konstatering af dumping og normalværdien, uden at der skelnes udtrykkeligt mellem lande med og lande uden markedsøkonomi, men fremhæver i artikel 2, stk. 7:

»Denne artikel foregriber ikke anden supplerende bestemmelse ad artikel VI, paragraf 1, i tillæg I til GATT 1994.«

7 — EUT L 336, s. 103.

B – *EU-retlige forskrifter*

11. EU-lovgiver har udstedt flere retsakter til beskyttelse mod dumpingimport fra lande uden for Den Europæiske Union.

1. Grundforordningen

12. I tredje og fjerde betragtning til grundforordningen skitseres forordningens formål, nemlig at »Fællesskabets regler bør ændres« i betragtning af de nye aftaler om anvendelsen af artikel VI i GATT, og at det i denne forbindelse er »af væsentlig betydning, at Fællesskabet tager hensyn til sine vigtigste handelspartneres fortolkning af reglerne«.

13. I femte betragtning til grundforordningen fastslås det:

»Antidumpingaftalen indeholder nye og detaljerede regler, især med hensyn til beregningen af dumping [...] i betragtning af de omfattende ændringer og for at sikre en korrekt og gennemsigtig gennemførelse af de nye regler bør ordlyden af de nye aftaler i videst muligt omfang overføres til fællesskabslovgivningen;«

14. Vedrørende fastlæggelsen af varers normale værdi anføres i syvende betragtning til grundforordningen:

»Ved fastlæggelsen af den normale værdi for lande uden markedsøkonomi må det anses for formålstjenligt at fastsætte regler for valg af et egnet tredjeland med markedsøkonomi, der kan anvendes med henblik herpå [...]«

15. Grundforordningens artikel 1, stk. 2, er affattet således:

»En vare anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Fællesskabet er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet.«

16. I grundforordningens artikel 2, stk. 7, fastsættes følgende vedrørende fastlæggelsen af normalværdien i antidumpingproceduren:

»a) Ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi [8], fastsættes den normale værdi på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et land med markedsøkonomi eller prisen ved salg fra et sådant tredjeland til andre lande, herunder Fællesskabet, eller, hvis dette ikke er muligt, på ethvert andet rimeligt grundlag [..].

[…]

b) I forbindelse med antidumpingundersøgelser vedrørende indførsel fra [...] lande uden markedsøkonomi, som er medlemmer af WTO på datoen for indledningen af undersøgelsen, fastsættes den normale værdi i overensstemmelse med stk. 1 til 6 [9], hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra en eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, og i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne i litra c) er påvist, at de markedsøkonomiske

8 — Herunder Albanien, Armenien, Aserbajdsjan, Belarus, Georgien, Nordkorea, Kirgisistan, Moldova, Mongoliet, Tadsjikistan, Turkmenistan og Usbekistan.

9 — De nævnte stykker henviser for så vidt angår fastsættelsen af normalværdien til forholdene på eksportlandets hjemmemarked uden at inddrage et sammenligneligt tredjeland.

principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare. Hvis dette ikke er tilfældet, finder reglerne i litra a) anvendelse.

c) Et krav i henhold til litra b) skal [...] indeholde tilstrækkelige beviser for, at producenten driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår [...]«

2. Den omtvistede forordning

17. På grundlag af grundforordningen blev der i 2009 ved den omtvistede forordning indført en endelig antidumpingtold på import af visse typer folie af aluminium med oprindelse i Armenien, Brasilien og Folkerepublikken Kina.

18. I 20. betragtning til denne forordning »nævnes Armenien specifikt i fodnoten til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra a), blandt lande uden markedsøkonomi. Behandlingen af eksporterende producenter fra lande uden markedsøkonomi, som er medlemmer af Verdenshandelsorganisationen, fremgår af artikel 2, stk. 7, litra b). […]«

19. Ifølge den omtvistede forordnings artikel 1 var bl.a. den armenske virksomhed Rusal Armenal berørt heraf. En anmodning fra sagsøgeren om, at selskabet blev tillagt status som virksomhed, der opererer under markedsvilkår, blev afslået. Tyrkiet blev anvendt som »hensigtsmæssigt referenceland« [10] med henblik på beregningen af normalværdien for sagsøgerens varer og beregning af dumpingmargenen for virksomhedens eksport.

20. For import af armenske varer blev der herefter i den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 2, fastsat en endelig antidumpingtold på 13,4%.

III – **Proceduren i første instans og den anfægtede dom**

21. I første instans gjorde virksomheden Rusal Armenal med sit første anbringende gældende, at antidumpingaftalen var tilsidesat.

22. EU-lovgiver havde overskredet de retlige rammer, der blev fastlagt med antidumpingaftalen, idet man ved fastlæggelsen af normalværdien havde taget udgangspunkt i andre stater i stedet for i Armenien. Grundforordningen var derfor uanvendelig på Rusal Armenal, og den omtvistede forordning burde følgelig annulleres for så vidt angår den del, der vedrører virksomheden, da den er i strid med antidumpingaftalen.

23. Retten tog påstanden til følge og anførte i det væsentlige, at EU-lovgiver ved forordningens artikel 2 har villet opfylde de særlige forpligtelser, som er indeholdt i aftalens artikel 2, som ligeledes vedrører fastlæggelsen af, om der foreligger dumping [11]. Med hensyn til fastsættelsen af normalværdien afveg grundforordningen og den omtvistede forordning imidlertid fra antidumpingaftalen, som »indeholder et sæt af klare, præcise og detaljerede regler, der fastlægger fremgangsmåden for beregning af normalværdien af den samme vare [...] uden at tilføje disse regler vilkår, som overlader anvendelsen af reglerne til WTO-medlemmernes skøn« [12].

24. Kommissionen har iværksat appel til prøvelse af Rettens afgørelse, hvorved denne annullerede den omtvistede forordning, for så vidt som den vedrører Rusal Armenal.

10 — Jf. 36. betragtning til den omtvistede forordning.

11 — Præmis 36 i den anfægtede dom.

12 — Præmis 50 i den anfægtede dom.

IV – **Parternes påstande og vigtigste anbringender**

25. Kommissionen har med støtte fra Europa-Parlamentet og Rådet nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede dom ophæves.

— Det første anbringende i stævningen i første instans forkastes som retligt ugrundet.

— Sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling af de øvrige anbringender.

— Afgørelsen om sagens omkostninger i første instans og under appelsagen udsættes.

26. Kommissionen støtter sin appel på tre søgsmålsgrunde:

27. For det første traf Retten efter Kommissionens opfattelse afgørelse ultra petita, idet Rusal Armenal ganske vist havde gjort grundforordningens uanvendelighed i lyset af antidumpingaftalen gældende i stævningen, men ikke i sin replik. Virksomheden har dermed ikke fortsat gjort dette anbringende gældende.

28. For det andet foretog Retten efter Kommissionens opfattelse en fejlagtig anvendelse af grundforordningen og Nakajima-dommen [13] for så vidt angår lovgivers hensigt ved vedtagelsen af denne bestemmelse. Retten antog med urette, at EU-lovgiver med grundforordningen har haft til hensigt at opfylde en særlig inden for rammerne af WTO påtagen forpligtelse. Sidstnævnte kommer derfor ikke i betragtning som målestok for grundforordningens lovlighed, da antidumpingaftalen ikke forbyder, at man i forbindelse med et land som Armenien, hvis økonomi befinder sig i overgangsfasen fra socialistisk planøkonomi til markedsøkonomi, beregner den centrale størrelse af varens normalværdi ud fra markedssituationen i et sammenligneligt land med markedsøkonomisk organisation, i dette tilfælde Tyrkiet.

29. For det tredje tilsidesatte Retten efter Kommissionens opfattelse ved annullationen af den omtvistede forordning det generelle princip om institutionel balance.

30. Rusal Armenal bestrider disse anbringender og har nedlagt påstand om, at appellen afvises, og at Kommissionen og Rådet tilpligtes at bære deres egne omkostninger og betale Rusal Armenals omkostninger.

V – **Retlig vurdering**

A – *Første anbringende*

31. Appellantens anbringende, hvorved denne har gjort gældende, at den armenske virksomhed skulle have trukket sin påstand om ulovlighed i henhold til artikel 277 TEUF tilbage med sin replik, kan ikke tiltrædes.

32. For det første kan det ikke med rimelighed forventes af parterne, at de fuldstændigt skal gentage deres anbringender i hvert enkelt processkrift. En sådan fremgangsmåde ville ikke være procesøkonomisk. For det andet fremgår det løbende af den armenske virksomheds skriftlige indlæg, at den påberåber sig artikel 277 TEUF og i denne forbindelse anser grundforordningens artikel 2, stk. 7, for at være i strid med WTO-retten [14].

13 — Dom Nakajima mod Rådet (C-69/89, EU:C:1991:186).

14 — Jf. f.eks. punkt 31 i replikken i første instans.

33. Første anbringende må således forkastes.

B – *Andet anbringende*

34. Med sit andet anbringende har appellanten primært gjort gældende, at Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse ved at antage, at EU-lovgiver med grundforordningens artikel 2, stk. 7, har villet gennemføre antidumpingaftalen. Dette anbringende står og falder med besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt Retten har anvendt den retspraksis, der følger af Nakajima-dommen [15] korrekt.

1. WTO-ret som målestok for EU-retsakters lovlighed

35. Principielt bidrager Unionen i henhold til artikel 3, stk. 5, TEU til en nøje overholdelse og udvikling af folkeretten, Følgelig er Unionen i forbindelse med vedtagelse af en retsakt forpligtet til at overholde folkeretten som helhed [16]. Det fremgår af artikel 216, stk. 2, TEUF, at EU-institutionerne er bundet af de aftaler, som Unionen indgår, og disse aftaler har derfor forrang for de retsakter, de udsteder [17].

36. Bestemmelserne i en international aftale, som Unionen er part i, kan alene påberåbes til støtte for et søgsmål anlagt med påstand om annullation af en afledt EU-retsakt eller til støtte for en indsigelse om, at en sådan retsakt er ulovlig, såfremt denne aftales art og opbygning dels ikke er til hinder herfor, dels, at disse bestemmelser indholdsmæssigt fremstår som ubetingede og tilstrækkeligt præcise [18].

37. Der gælder særlige forhold for WTO-retsakter på grund af deres specifikke natur. Domstolen har for nylig på ny påpeget, at det kun i tilfælde, hvor Unionen med en retsakt har søgt at opfylde en særlig forpligtelse, som den har påtaget sig i forbindelse med aftaler, der er indgået inden for rammerne af WTO (den retspraksis, der følger af Nakajima-dommen), eller hvor den omhandlede EU-retsakt udtrykkeligt henviser til præcise bestemmelser i disse aftaler (den retspraksis, der følger af Fediol-dommen [19]), tilkommer Domstolen at efterprøve lovligheden af en EU-retsakt med hensyn til reglerne i WTO-aftalerne [20].

38. En vurdering af lovligheden af den afledte EU-ret med hensyn til WTO-retsakter kan især komme på tale inden for antidumpingsystemet, hvis der konstateres en sådan hensigt om at opfylde en forpligtelse hos EU-lovgiver. Dette er »meget omfattende i sin udformning og anvendelse« [21] og er dermed egnet som målestok for EU-retsakters lovlighed.

15 — Dom Nakajima mod Rådet (C-69/89, EU:C:1991:186).

16 — Dom Air Transport Association of America m.fl. (C-366/10, EU:C:2011:864, præmis 101).

17 — Domme Intertanko m.fl. (C-308/06, EU:C:2008:312, præmis 42), Air Transport Association of America m.fl. (C-366/10, EU:C:2011:864, præmis 50) Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P – C-403/12 P, EU:C:2015:4, præmis 52).

18 — Domme FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen (C-120/06 P og C-121/06 P, EU:C:2008:476, præmis 110 og 120), Air Transport Association of America m.fl. (C-366/10, EU:C:2011:864, præmis 53-55) og Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P – C-403/12 P, EU:C:2015:4, præmis 54).

19 — Dom Fediol mod Kommissionen (70/87, EU:C:1989:254).

20 — Jf. Domstolens dom (Store Afdeling) af 13.1.2015, Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P til C-403/12 P, EU:C:2015:4, præmis 56) med henvisning til domme Fediol mod Kommissionen (EU:C:1989:254, præmis 19-23), Nakajima mod Rådet (EU:C:1991:186, præmis 29-32), Tyskland mod Rådet (C-280/93, EU:C:1994:367, præmis 111) og Italien mod Rådet (C-352/96, EU:C:1998:531, præmis 19).

21 — Dom Rådet m.fl. mod Vereniging Milieudefensie og Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P – C-403/12 P, EU:C:2015:4, præmis 59).

39. Domstolen har endnu ikke udtalt sig udtømmende om, hvordan EU-lovgivers hensigt om at opfylde en forpligtelse, som er afgørende for den retspraksis, der følger af Nakajima-dommen, skal have vist sig, og ud fra hvilke kriterier den fastsættes. I domme Nakajima mod Rådet [22] og Petrotub og Republica [23] har Domstolen imidlertid behandlet betragtningerne til EU-retsakter og ved hjælp af disse fastslået, om EU-lovgiver med en bestemt afledt retsakt ville opfylde »de særlige forpligtelser« [24] i en bestemt, indholdsmæssigt beslægtet bestemmelse i antidumpingkodeksen [25] henholdsvis i antidumpingaftalen [26]. Hvis genstandene for bestemmelserne i den afledte ret i forhold til GATT's antidumpingbestemmelser derimod »er ganske forskellige« [27], ville sidstnævnte ikke komme i betragtning som målestok [28] for prøvelsen.

40. Heraf kan der udledes to konklusioner.

41. For det første handler det i Domstolens retspraksis ikke om at måle en afledt retsakt abstrakt og ubetinget i forhold til WTO-aftalernes bestemmelser. Omfanget af Domstolens prøvelse afhænger tværtimod nøje af EU-lovgivers hensigt om at opfylde en forpligtelse i forbindelse med vedtagelsen af afledt ret. Hvis en sådan hensigt ikke er til stede, eller hvis den ikke kan dokumenteres i tilstrækkeligt omfang, kan WTO-retten ikke anvendes som målestok for prøvelsen af den afledte ret.

42. For det andet er det ikke tilstrækkeligt for at bekræfte denne hensigt om at opfylde en forpligtelse hos EU-lovgiver, at det blot generelt af betragtningerne til en EU-retsakt kan udledes, at den pågældende retsakt skal vedtages under hensyntagen til Unionens internationale forpligtelser [29]. Tværtimod er det tilstrækkeligt – men også nødvendigt – for at anvende den retspraksis, der følger af Nakajima-dommen, at der af den sammenhæng, hvori den pågældende EU-retsakt indgår, uden tvivl kan udledes en specifik hensigt om at opfylde en bestemt og indholdsmæssigt præcis WTO-forpligtelse, og at det også fremgår, med hvilken bestemmelse i hvilken afledt retsakt, denne forpligtelse konkret skulle opfyldes.

43. På dette grundlag skal det nu undersøges, om den anfægtede dom med rette henviste til den retspraksis, der følger af Nakajima-dommen, med hensyn til den omhandlede bestemmelse i grundforordningen bekræftede en tilsvarende hensigt om at opfylde en forpligtelse hos EU-lovgiver, og endelig afviste dennes anvendelighed for så vidt angår den armenske virksomhed.

2. EU-lovgivers hensigt om at opfylde en forpligtelse ved vedtagelsen af grundforordningen

44. Ved vedtagelsen af grundforordningen har EU-lovgiver indholdsmæssigt absolut ønsket at følge reglerne i antidumpingaftalen, hvilket anføres i betragtningerne [30]. Det anføres således i femte betragtning til grundforordningen med hensyn til antidumpingaftalen, at »ordlyden af […] aftale[n] […] *i videst muligt omfang* [31] [bør] overføres til fællesskabslovgivningen«.

22 — Dom Nakajima mod Rådet (EU:C:1991:186, præmis 30).

23 — Dom Petrotub og Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, præmis 55).

24 — Dom Petrotub og Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, præmis 56).

25 — Jf. dom Nakajima mod Rådet.

26 — Jf. dom Petrotub og Republica.

27 — Dom Nakajima mod Rådet (EU:C:1991:186, præmis 40).

28 — Jf. i denne forbindelse også generaladvokat Geelhoeds forslag til afgørelse Franz Egenberger (C-313/04, EU:C:2005:733, punkt 76) og generaladvokat Saggios forslag til afgørelse Portugal mod Rådet (C-149/96, EU:C:1999:92, punkt 17).

29 — Jf. også i denne retning mit forslag til afgørelse i sag Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Kommissionen m.fl. (C-398/13 P, EU:C:2015:190, punkt 91).

30 — Jf. allerede dom Petrotub og Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, præmis 22 og 55) vedrørende den såkaldte asymmetriske metode til beregningen af dumpingmargenen.

31 — Min fremhævelse.

45. Dette er imidlertid ikke ensbetydende med, at det efter EU-lovgivers opfattelse i grundforordningen skulle være forbudt at afvige fra det i aftalens fastsatte regelsæt, og at lovgiver særligt havde sat sig for slavisk at anvende de i antidumpingaftalen opstillede retlige instrumenter til beregning af en vares normalværdi.

46. Femte betragtning må nemlig ikke betragtes isoleret og endeligt. Da det som anført i denne betragtning kun er hensigten »i videst muligt omfang« at overføre aftalens formuleringer til grundforordningen, udtrykkes det tværtimod i selve betragtningen, at EU-lovgiver ved udstedelsen af sin retsakt tog højde for, at en fuldstændig overførelse af aftalen til EU-retten muligvis kunne kollidere med Unionens modsatrettede overvejelser.

47. Man kan således ikke udlede af femte betragtning, at det ubetinget var lovgivers hensigt, at grundforordningens indhold skulle harmonere fuldstændigt med antidumpingaftalens indhold, og at enhver bestemmelse, som afveg fra antidumpingaftalen, dermed ikke ville være omfattet af lovgivers hensigt om at opfylde en forpligtelse.

48. Denne forståelse af femte betragtnings betydning og rækkevidde er forenelig med den retspraksis, der følger af Nakajima-dommen. Det kan ikke udledes af dom Nakajima mod Rådet, at enhver indholdsmæssig afvigelse fra antidumpingaftalen automatisk skulle medføre, at grundforordningen ikke fandt anvendelse. I denne dom drejede det sig om andre bestemmelser, nemlig forordning nr. 2423/88 og antidumpingkodeksen af 1979. Heller ikke dom Petrotub og Republica [32], som allerede omhandlede grundforordningen og antidumpingaftalen, tillader uden videre en så vidtrækkende konklusion. I den nævnte dom fremhæves det ganske vist, »at formålet med forordningen bl.a. er *i videst muligt omfang* [33] […] at overføre nye og detaljerede regler, som er indeholdt i antidumpingkodeks 1994, herunder bl.a. reglerne vedrørende beregning af dumpingmargenen[, til fællesskabslovgivningen]«, og det konkluderes i den efterfølgende præmis, at »det derfor er ubestridt, at Fællesskabet har udstedt grundforordningen med henblik på at opfylde sine internationale forpligtelser ifølge antidumpingkodeks 1994« [34]. Imidlertid omhandler denne dom en speciel bestemmelse vedrørende beregningen af dumpingmargenen ved hjælp af asymmetriske eller symmetriske metoder [35], hvilket ikke er genstand for den foreliggende sag.

49. Syvende betragtning til grundforordningen taler også imod at antage en ubegrænset hensigt om at opfylde forpligtelser hos EU-lovgiver.

50. I denne betragtning anfører EU-lovgiver betragtninger vedrørende det formålstjenlige ved beregningen af normalværdien, som ikke findes i denne form i antidumpingaftalen. Dette tyder på, at EU-lovgiver for så vidt angår de nævnte lande ikke har villet gennemføre bestemmelser fra antidumpingaftalen og for så vidt har udøvet sin lovgivningskompetence på eget initiativ.

51. Det er uden betydning, om antidumpingaftalen, som Rådet gjorde gældende i retsmødet, for så vidt angår beregningen af normalværdien for de pågældende lande faktisk indeholder et retligt tomrum, som EU-lovgiver kunne udfylde efter eget skøn i overensstemmelse med WTO-retten [36]. Det afgørende er tværtimod, at EU-lovgiver – som det i øvrigt også fremgår af bestemmelsens historik, som appellanten har beskrevet i sit appelskrift [37] – bevidst besluttede sig for et helt bestemt, særskilt regelkoncept for lande uden markedsøkonomi, og at lovgivers retsakt således åbenlyst ikke var båret af en hensigt om at opfylde forpligtelse som omhandlet i den retspraksis, der følger af Nakajima-dommen.

32 — Dom Petrotub og Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4).

33 — Min fremhævelse.

34 — Dom Petrotub og Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, præmis 55 og 56).

35 — Dom Petrotub og Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, præmis 22).

36 — Anderledes præmis 50 i den anfægtede dom.

37 — Jf. appelskriftets punkt 49-96. Appellantens redegørelse navnlig i retsmødet tyder på, at EU-lovgiver i dette spørgsmål ønskede at følge sine egne politiske overvejelser uafhængigt af WTO's regler.

52. Lovligheden af de omhandlede bestemmelser i grundforordningen skulle således ikke måles ud fra antidumpingaftalen, da der ikke forelå en sådan hensigt om at opfylde forpligtelser. Den anfægtede dom er hvad dette angår udtryk for en urigtig retsanvendelse.

53. Andet anbringende er derfor begrundet, og den anfægtede dom må ophæves allerede af denne grund.

54. For fuldstændighedens skyld behandles det tredje anbringende afslutningsvis i korthed.

C – *Tredje anbringende*

55. I tredje anbringende gøres det gældende, at Retten har tilsidesat det generelle princip om institutionel balance. Appellanten har gjort gældende, at det alene er op til EU-lovgiver at afgøre, hvilke lande der i antidumpingretten skal betragtes som lande uden markedsøkonomi, og hvordan de skal behandles.

56. Dette anbringende hænger tæt sammen med andet anbringende[38], da formålet i sidste ende er at gøre gældende, at Retten med sin afgørelse, som hvilede på den retspraksis, der følger af Nakajima-dommen, uretmæssigt havde sat sig ud over EU-lovgivers erklærede hensigt.

57. Hvis Domstolen følger den her fremførte opfattelse og tager andet anbringende til følge, bortfalder det klagepunkt, som gøres gældende med tredje anbringende.

58. Hvis Domstolen derimod er af den opfattelse, at Retten ikke foretog en urigtig retsanvendelse ved at anvende den retspraksis, der følger af Nakajima-dommen, vil der skulle træffes afgørelse om tredje anbringende. Herom er det tilstrækkeligt at bemærke, at anvendelsen af den retspraksis, der følger af Nakajima-dommen, hvis den fører til, at en afledt retsakt erklæres for ulovlig, netop tager højde for EU-lovgivers erklærede hensigt. Det kan derfor ikke gøres gældende, at Unionens retsinstanser med denne retspraksis tiltog sig lovgivningsmæssige beføjelser, som ikke tilkommer dem.

D – *Forslag til afgørelse*

59. Da det andet anbringende er begrundet, tages appellen som helhed til følge, og den anfægtede dom annulleres.

60. Når Domstolen ophæver den af Retten trufne afgørelse, kan den selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse (jf. artikel 61, stk. 1, andet punktum, første alternativ, i statutten for Domstolen).

61. Den foreliggende sag er delvis moden til påkendelse. Som anført ovenfor begik Retten en fejl, da den tog Rusal Armenals første anbringende til følge og fastslog, at antidumpingaftalen var tilsidesat. Dette anbringende må forkastes.

62. Derimod er sagen endnu ikke moden til påkendelse hvad angår de øvrige anbringender, som Retten endnu ikke har taget stilling til. Sagen må derfor hjemvises til Retten (artikel 61, stk. 1, andet punktum, andet alternativ, i statutten for Domstolen).

38 — Dom Kommissionen mod Rusal Armenal (C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, præmis 35).

VI – **Sagens omkostninger**

63. Hvis appellen tages til følge, og Domstolen i overensstemmelse med mit forslag hjemviser sagen til Retten, udsættes afgørelsen vedrørende omkostningerne (slutning modsætningsvis på grundlag af procesreglementets artikel 184, stk. 2).

VII – **Forslag til afgørelse**

64. På grundlag af det anførte foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»1) Den Europæiske Unions Rets dom af 5. november 2013, Rusal Armenal mod Rådet (sag T-512/09, EU:T:2013:571), ophæves.

2) Første anbringende i det af Rusal Armenal ZAO anlagte annullationssøgsmål forkastes.

3) Sagen hjemvises til Retten til prøvelse af de øvrige anbringender.

4) Afgørelsen om sagens omkostninger i første instans og under appelsagen udsættes.«